

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringer, Bind II 1842-49

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringer", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringer*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 161. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr02-shoot-idm140151021847424/facsimile.pdf> (tilgået 23. oktober 2021)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringer

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

overmodige sehelte.

Jeg havde sat mig på mit sædvanlige yndlingssted, når jeg er til søs, nemlig i forstavn af skibet, overpå en rulle tov, som jo gerne findes på dette sted. En del af vore bekendte satte sig hos os, deriblandt Wiehe. Et ungt, af dagens begejstring noget eksalteret menneske, som jeg for nogle år siden havde mødt på tredje sted, havde, så ofte det lod sig gøre, nærmet sig mig. Også her på denne plet tog han ophold. Wiehe sad tavs og drømmende som sædvanligt. Da sagde det unge menneske til mig: »Om kort tid er vi ved København. År er gået, siden jeg sidst så og talte med Dem; hvor lang tid skal nu atter hengå, inden jeg ser Dem nær ved og taler med Dem? Det vil vist være en evighed, og den er lang.« Wiehe, der havde siddet fordybet i betragtning af stjernerne, så nu stift hen på ham og sagde med en klangløs stemme, som han undertiden berjente sig af: »E v i g h e d e n e r i k k e lang.« – »Er en evighed da kort?« svarede min unge ridder. – »Den er heller ikke kort.« svarede Wiehe og hævede atter blikket mod stjernerne med en så afvisende kold mine, at min tilbørlig tavs trak sig tilbage. Den slags tavse mennesker som Wiehe har den fordel, at når de siger noget, da er man tilbøjelig til at lægge en hel livsanskuelse i deres ord, at sige, når de i deres hele personlighed har noget så tiltalende, som Wiehe havde det for så godt som alle mennesker. Der var en, som engang sagde om ham: »Man sidder ligesom i spænding, når man ser på ham, over det, man tror der nu vil komme fra hans læber, nægtet man jo af erfaring ved, at han beholder alt for sig selv.« På skibet pralede jeg for de unge studerende med mit kendskab til stjernebilledernes navne, nogle smuler, der var faldet af for mig fra Heibergs rige bord, og denne min viden lærte mig, hvor lidt vore unge studerende befatter sig med himlens løb, thi når jeg undtager, at en og anden kendte Karlsvognen, som de dog til min store moro ikke vidste var det samme som den store Bjørn, så kendte de ikke et af alle de glimrende øjne, der så ofte kigger ned på mennesket og tvinger det til at løfte øjnene opad og ikke overse det eneste rigtig store billede, det er forundt os mennesker at skue med vore legemlige øjne som tegn på, hvad en uendelighed i rummet vil sige. Hvor levende kunne jeg på hin aften tænke mig Tycho Brahe stå på en af sine mange altaner på sit vidunderlige slot, seende i

natten op mod hine kloder, hvis veje han kendte, stå der ventende på de stjerner, hvis ankomst op fra horisonten han på sekundet vidste, stå der målende den hele himmel, ikke blot som en matematiker måler, men mående den med sin poetiske tanke, en anden Apollo, som hans begavede søster plejede at kalde ham. Hvor mange refleksioner, hvor mange følelser, hvor mange af åndens lynglimt går ikke igennem en sådan menneskesjæl i sådanne nætter, medens vi andre ligger og sover. Hvor underligt småt bliver dog alt det daglige slid lige overfor en så ophøjet gerning!

»ROMEO OG JULIE«

I denne sommer tilbragte vi en dejlig måned i det smukke Humlebæk. Årets bedste nydelse var ene med Heiberg at ty ud på landet i stilhed og ro og glæde mig over naturen, hvis beroligende indflydelse mere og mere var blevet en nødvendighed for mig. Jeg var ligesom de stueplanter, der hele vinteren igennem må gøre nytte i værelserne, hvorover de stakler ved vinterens slutning er så ødelagte, at de, når foråret kommer, må plantes ned et sted i haven for atter at samle kræfter af vor Herres sol, dug og regn.

Men opholdet var i år kun kort. Imod sædvane havde jeg intet imod, at den tid nærmede sig, da teaterprøverne tog deres begyndelse. Jeg havde mange og vanskelige opgaver at betænke til næste sæson, og det myldrede i mit hoved og lod mig ingen ro dag eller nat. Jeg trængte ligesom til at befries fra det meget stof, som gærede i mig. Først og fremmest var jeg ganske opfyldt af Shakespeares Julie, som jeg nu efter 20 års forløb atter indstuderede. Jeg længtes efter prøverne for at erfare, om det, jeg havde tænkt, slog til og gjorde den rette virkning, noget, man aldrig med visshed ved, før man ser det i forbindelse med de andres spil og opfattelse. Den første prøve på et stykke er derfor, om end ufuldkommen, af stor betydning for os; thi her føler man straks, om man er på rette vej eller ikke, om der kan opnås harmoni imellem det, vi i stilhed har betænkt, og de andres opfattelse, og om vi i det hele taget, når det kommer til stykket, kan udføre det, vi vil udføre, eller om vi skal mærke, at et er viljen, et andet er evnen. Ofte svigter stemmen, følelsen, luner, eller hvad det nu er, vi i